

Arrest

nr. 238 074 van 7 juli 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN VRECKOM
Adolphe Lacomblélaan 59 - 61/5
1030 SCHAARBEEK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 18 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op het bijzondere machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 met betrekking tot de verlenging van de termijnen van de rechtspleging bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen en de schriftelijke behandeling van de zaken, verlengd door het koninklijk besluit van 26 mei 2020.

Gelet op de beschikking van 15 juni 2020, die de partijen in kennis stelt van het motief waarop het beroep op het eerste zicht door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd of verworpen worden.

Gelet op de pleitnota van de verzoekende partij van 29 juni 2020.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij haar huidig derde verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar huidig tweede volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidig tweede volgend verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorige verzoeken om internationale bescherming heeft uiteengezet, namelijk het feit afkomstig te zijn uit en een vrees te koesteren ten aanzien van Eritrea.

Op 14 augustus 2014 diende verzoekster een eerste verzoek om internationale bescherming in. Het Commissariaat-generaal nam in navolging hiervan op 4 augustus 2015 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat verzoekster niet aannemelijk maakte dat zij de Eritrese nationaliteit bezit. De Raad besliste bij arrest nummer X van 8 februari 2016 eveneens tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien geen geloof wordt gehecht aan verzoeksters voorgehouden herkomst uit Eritrea. Er wordt onder meer vastgesteld dat verzoekster geen enkele band aantoot met dit land.

Op 22 november 2016 diende verzoekster opnieuw een verzoek om internationale bescherming in waarbij zij bij haar eerdere verklaring bleef dat zij de Eritrese nationaliteit heeft. Het Commissariaat-generaal nam op 9 december 2016 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag aangezien het een identieke aanvraag betrof. Verzoekster diende geen beroep in tegen voormelde beslissing zodat deze als vaststaand dient te worden beschouwd.

In het kader van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming blijft verzoekster bij haar eerdere verklaring dat zij de Eritrese nationaliteit heeft en dat zij als kind naar Ethiopië verhuisde. Zij verklaart tevens sinds 2016 een relatie te hebben met T. T. N., een erkend Eritrees vluchteling, met wie zij religieus huwde te Antwerpen en op 1 juni 2018 een zoon kreeg, eveneens erkend Eritrees vluchteling. Verzoekster verwijst thans naar een schrijven dat door haar advocaat werd neergelegd (infra).

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere

weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekster werd geoordeeld dat er geen geloof kan worden gehecht aan haar voorgehouden Eritrese nationaliteit, en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekster naar aanleiding van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die haar geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoekster niet aantoonbaar in haar land van herkomst, welk dan ook, persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het summier herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

4.1 Het weze benadrukt dat de beoordeling dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters voorgehouden Eritrese nationaliteit vaststaat in navolging van het arrest van 8 februari 2016 met nummer X. Verzoekster is echter de mening toegedaan dat er in het kader van de huidige aanvraag wel degelijk nieuwe elementen werden aangehaald. Zij verwijst naar het schrijven van haar advocaat waarin wordt vermeld dat een procedure tot erkenning als staatloze werd opgestart bij de rechtbank van eerste aanleg te Nijvel en naar de stukken die zij voegt bij haar verzoekschrift. Verzoekster voert dan wel een uitgebreid betoog met een uiteenzetting van de ondernomen stappen, doch uit de door haar geciteerde tekst blijkt dat de zaak naar de rol werd verwezen en er geen (definitieve) beslissing voorligt. De Raad stelt dan ook vast dat verzoekster er met haar betoog niet in slaagt de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan haar voorgehouden Eritrese nationaliteit aan het wankelen te brengen.

4.2 Verder schuift verzoekster het principe van eenheid van gezin naar voren en zij verwijst naar het beginsel van de afgeleide vluchtelingenstatus. Zij betoogt dat de administratieve belemmeringen niet wegnemen dat verzoekster effectief sinds 2016 een relatie heeft met de heer T. N. T. Verzoekster geeft aan dat zij religieus gehuwd zijn, dat zij samen een kind hebben en dat de heer T. N. T. en hun zoon erkend zijn als vluchteling.

De Raad benadrukt dat dit echter geen afbreuk doet aan de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan haar voorgehouden Eritrese nationaliteit en verzoekster bijgevolg evenmin aannemelijk kan maken dat in haar hoofde ten aanzien van Eritrea een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. De Raad benadrukt te dezen dat elk verzoek om internationale bescherming individueel wordt onderzocht, rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming en de specifieke gegevens van het dossier. Verzoekster kan zich aldus niet zonder meer steunen op de erkenning van de heer T. N. T. en van hun zoon als vluchteling teneinde in haar hoofde een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken. Zij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij lijkt te betogen dat de erkenning van de vluchtelingenstatus in hoofde van de heer T. N. T. en van hun zoon tot haar moet worden uitgebreid. Het doel van de asielerprocedure is immers niet om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig

heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe, quod non in casu zoals blijkt uit wat voorafgaat.

Waar verzoekster nog betoogt dat het Commissariaat-generaal op zijn minst had moeten onderzoeken wat de impact is van het risico op vervolging ten aanzien van verzoekster zelf omwille van de vluchtmotieven aangehaald door haar partner, stelt de Raad vast dat zij aangeeft dat haar partner een Eritrees erkend vluchteling is en dient benadrukt dat werd vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden Eritrese nationaliteit van verzoekster zodat haar betoog in dit kader niet dienstig is. Dezelfde vaststelling dringt zich op waar zij meent zich op het principe van "refugié sur place" te kunnen beroepen omdat zij meent zich in de situatie te bevinden waarin haar familieleden erkend zijn als Eitrees vluchteling en dus een vrees voor vervolging hebben, waardoor verzoekster zelf een vrees voor vervolging heeft. Ook hierbij dient erop gewezen te worden dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij de Eritrese nationaliteit bezit zodat ook dit betoog niet zinvol is.

De Raad wijst er nog op dat artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU, waar verzoekster nog naar verwijst, inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, stelt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden, maar deze richtlijn geenszins bepaalt dat de familieleden van een erkend vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming heeft toegekend gekregen, eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus enkel omdat zij familie zijn van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermde. De gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor deze status, zullen overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid onder meer een verblijftitel bekomen (artikel 24 van de richtlijn). De Raad benadrukt dat verzoekster aldus gebruik dient te maken van de geëigende procedures die zouden kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van de gezinssituatie. Dat verzoekster administratieve belemmeringen zou kennen doet hier geen afbreuk aan. Eveneens is het slechts in het kader van deze procedures dat het hoger belang van het kind relevant moet worden geacht en dus niet, zoals in casu, bij de beoordeling van verzoeksters verzoek om internationale bescherming. De Raad voegt nog toe dat de belangen van het kind de eerste overweging vormen, doch verzoekster gaat er in deze aan voorbij dat het de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn declaratieve opdracht enkel toekomt na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem/haar al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een vreemdeling die niet aan de in de artikelen 48/3 en 48/4 vervatte voorwaarden voldoet, toch als vluchteling erkennen. Alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen dienen door de Staten voorzien te zijn om het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die het nodig heeft voor zijn welzijn en de lidstaten zorgen ervoor dat het gezin in stand kan gehouden worden. Dit is echter niet de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen maar behoort tot de bevoegdheid van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, belast met Asiel en Migratie.

De commissaris-generaal heeft er in casu dan ook terecht op gewezen dat de asielpcedure niet gebruikt kan worden als procedure om de 'gemeenrechtelijke familiehereniging procedure' te omzeilen.

4.3 Het verweer vanwege verzoekster is niet dienstig om de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van haar vluchtrelaas, te ontcrachten.

4.4. Verzoekster brengt geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst, welk dan ook gelet op de ongeloofwaardigheid van haar voorgehouden nationaliteit, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

5. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Met toepassing van artikel 3 van voormeld bijzondere machtenbesluit heeft de verzoekende partij een pleitnota overgemaakt. In dit kader dient benadrukt dat de pleitnota niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie en er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

3.1. In de pleitnota van 29 juni 2020 betoogt verzoekende partij vooreerst dat de Raad bij zijn beoordeling slechts een "*prima facie*" verificatie van haar verklaringen heeft gedaan terwijl het vereist is dat alle elementen en argumenten van het verzoek van de verzoekende partij grondig worden onderzocht, aangezien een risico op schending van artikel 3 van het EVRM vereist dat de lidstaat een rigoureuze, gedetailleerd en diepgaand onderzoek uitvoert naar een vermeende vrees op grond van artikel 3 van het EVRM. Verzoekende partij stelt dat een oppervlakkig en "*prima facie*" onderzoek van de in een verzoek aangevoerde elementen niet kan volstaan wanneer deze elementen verband houden met een vrees op grond van artikel 3 van het EVRM of met een vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève. Verzoekende partij acht het derhalve noodzakelijk om al deze in het inleidende verzoekschrift aangevoerde elementen grondig te onderzoeken en verwijst voor het overige naar het inleidende verzoekschrift.

Verzoekende partij benadrukt dat het opstarten van een procedure tot erkenning als staatloze wel degelijk een nieuw element is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat zij in aanmerking komt voor internationale bescherming, net omdat er geen geloof kon gehecht worden aan haar Eritrese nationaliteit. Indien zij de Eritrese nationaliteit niet heeft, evenmin als een andere nationaliteit, dan moet luidens verzoekende partij haar het statuut van staatloze worden toegekend en dan komt de stelling van het CGVS als zou zij niet aannemelijk maken dat zij de Eritrese nationaliteit zou hebben op de helling te staan gezien het niet aan haar toe te rekenen is dat zij zich in een toestand van staatloosheid bevindt. Zij gaat niet akkoord waar in de beschikking geoordeeld wordt dat deze procedure tot erkenning geen nieuw element is omdat er hieromtrent nog geen (definitieve) beslissing voorligt en omdat uit de geciteerde tekst aangebracht door verzoekende partij blijkt dat de zaak naar de rol werd verwezen. Verzoekende partij argumenteert dat er geen enkel bewijs naar voor wordt gebracht waaruit blijkt dat deze zaak ondertussen nog steeds naar de rol is verwezen. Zij wijst er op dat zij er alles aan gedaan heeft opdat deze zaak wordt vastgesteld nadat zij haar conclusies heeft overgemaakt aan de Rechtbank van Eerste Aanleg te Nijvel; meermaals werden er herinneringen gestuurd met deze vraag tot vaststelling (stukken 12, 13 en 14). Zij meent dat het haar niet kan verweten worden dat deze zaak tot op heden nog niet behandeld werd door de desbetreffende rechtbank.

Verzoekende partij benadrukt tevens dat deze situatie van staatloosheid haar in een nog kwetsbaarder situatie brengt, rekening houdend met haar gezinsleven met haar partner en minderjarig kind die erkend vluchtelingen zijn. Zij doet beroep op de eenheid van gezin en het recht op een vluchtelingenstatus afgeleid van deze van haar partner en kind en dat zij als een "refugié sur place" moet worden beschouwd omwille van die familieband. Verzoekende partij herneemt hiertoe de in haar verzoekschrift ontwikkelde argumentatie.

3.2.1. In de mate verzoekende partij in haar pleitnota voorhoudt dat in de beschikking van 15 juni 2020 geen antwoord op al haar kritieken en opmerkingen in het verzoekschrift wordt geboden, wijst de Raad er vooreerst op dat een dergelijke beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet geen arrest is, doch een (voorlopige) rechtshandeling alvorens recht te spreken. Het opzet van een dergelijke beschikking bestaat erin aan de partijen de grond mee te delen waarop de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter zich steunt om te oordelen dat het niet vereist is dat de partijen nog mondelinge opmerkingen op een terechtzitting van de Raad voordragen, doch het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd of verworpen worden, zoals dit gebeurd is in de beschikking van 15 juni 2020. Geen enkele bepaling schrijft voor dat in een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet, waarin de partijen uitdrukkelijk op de mogelijkheid gewezen worden om binnen de termijn van 15 dagen na het versturen van de beschikking te vragen om wel degelijk en alsnog te worden gehoord en alzo mondeling ter zitting hun opmerkingen met betrekking tot de grond in de beschikking te formuleren, omstandig op en omtrent elk van de door partijen aangebrachte argumenten wordt ingegaan en gemotiveerd.

De Raad dient *in casu*, na de vraag tot horen en te dezen voormelde pleitnota van verzoekende partij, een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en waarbij hij aangeeft waarom de verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het is evenwel niet noodzakelijk dat hierbij expliciet op elk aangevoerd argument

wordt ingegaan. De Raad is er, inzonderheid gelet op zijn volheid van rechtsmacht, en in weerwil van wat verzoekende partij lijkt voor te houden, geenszins toe gehouden ieder afzonderlijk argument van het verzoekschrift te beantwoorden, doch het volstaat dat uit zijn motivering blijkt waarom de verzoekende partij geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming aantoonde, zoals *in casu* gelet op inzonderheid de ongeloofwaardigheid van verzoekende partij haar relaas (cf. RvS 22 juli 2013, nr. X). De verplichting van art. 149 van de Grondwet elke rechterlijke uitspraak met redenen te omkleden, houdt niet in dat de rechter moet antwoorden op elk argument dat tot staving van een middel is aangevoerd, maar geen afzonderlijk middel vormt. (RvS 8 maart 2018, nr. X, nv Dranaco).

3.2.2. Dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij in haar pleitnota geen elementen aanreikt die afbreuk zouden kunnen doen aan de in de beschikking vastgestelde grond.

In zoverre zij in haar pleitnota een aantal passages en elementen herhaalt en belicht die reeds in het door haar ingediende verzoekschrift zijn opgenomen, dient te worden opgemerkt het voor zich spreekt dat zij met deze loutere herneming en herhaling van de reeds in het verzoekschrift aangevoerde elementen geenszins afbreuk kan doen aan de in de voormelde, naar aanleiding van dit verzoekschrift genomen beschikking opgenomen grond.

Waar verzoekende partij voorhoudt staatloos te zijn en andermaal wijst op de opgestarte procedure tot erkenning als staatloze, merkt de Raad vooreerst op dat verzoekende partij in het kader van haar huidig volgend verzoek ten overstaan van de DVZ nochtans volhardde de Eritrese nationaliteit te bezitten. De Raad benadrukt in dit verband dat de beoordeling dat geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden Eritrese nationaliteit van verzoekende partij vaststaat in navolging van het arrest van 8 februari 2016 met nummer X. Verzoekende partij gaat met haar betoog dat een procedure tot erkenning als staatloze werd opgestart bij de rechtbank van eerste aanleg te Nijvel en dat er meermaals herinneringen werden verstuurd met de vraag tot vaststelling, volledig voorbij en doet zij op generlei wijze afbreuk aan de in voornoemde beschikking opgenomen grond dat uit de door haar geciteerde tekst blijkt dat de zaak naar de rol werd verwezen en er geen (definitieve) beslissing voorligt. De Raad herneemt dan ook dat verzoekende partij er met haar betoog niet in slaagt de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan haar voorgehouden Eritrese nationaliteit aan het wankelen te brengen.

Voor het overige beperkt verzoekende partij zich ertoe opnieuw te beroepen op de eenheid van gezin en het recht op een vluchtelingenstatus afgeleid van deze van haar partner en kind en herhaalt zij dat zij als een "refugié sur place" moet worden beschouwd omwille van die familieband. Met het louter hernemen van de in haar verzoekschrift ontwikkelde argumentatie doet verzoekende partij op generlei wijze afbreuk aan de concrete motieven van de bestreden beslissing en de in de beschikking gedane vaststellingen.

4. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS